

BILL
CLINTON
și
JAMES
PATTERSON

ÎN LIPSA
PREȘEDINTELUI

CAPITOLUL

1

– Comitetul Special al Camerei Reprezentanților se va aduna...

Rechinii mă înconjoară, le tremură nările când simt mirosul sângelui. Sunt treisprezece, ca să fiu exact, opt de la partidul de opoziție și cinci de la partidul meu. Sunt rechini împotriva cărora mi-am pregătit apărarea împreună cu avocații și consilierii mei. Am învățat pe pielea mea că, oricât de pregătit ai fi, există puține moduri de apărare care să funcționeze împotriva prădătorilor. La un moment dat, nu mai poți face nimic altceva decât să sari la luptă și să ripostezi.

„Nu o faceți!“, m-a rugat din nou, azi-noapte, Carolyn Brock, șefa cancelariei, așa cum a făcut-o de multe ori. *Domnule, nu puteți merge la audierea în Comitet. Puteți pierde totul și nu aveți nimic de câștigat.*

Domnule, nu puteți răspunde la întrebările lor.

Va fi sfârșitul președinției dumneavoastră.“

Scutez cele treisprezece fețe ale celor care stau vizavi de mine, așezați într-un rând lung, ca o adunare modernă a Inchiziției spaniole. Bărbatul cu părul argintiu, din centru, care stă în spatele plăcuței cu numele DL RHODES, își drege glasul.

De obicei, Lester Rhodes, președintele Camerei Reprezentanților, nu participă la audierile în comitet, dar a făcut o excepție pentru acest Comitet Special pe care l-a compus din membri ai Congresului care sunt de partea lui și al căror scop principal în viață pare a fi să-mi oprească agenda și să mă distrugă din punct de vedere politic și personal. Cruzimea în lupta pentru putere e mai veche decât Biblia, dar unii dintre adversarii mei mă urăsc de moarte. Nu vor doar să fiu înlăturat din funcție. Nu vor fi mulțumiți decât dacă voi fi trimis la închisoare, târât de cai, ciopârțit și șters din cărțile de istorie. La naiba, dacă ar fi după voia lor, probabil că mi-ar arde casa din Carolina de Nord și ar scuipa pe mormântul soției mele.

Îndrept tija curbată a microfonului, ca să fie întinsă la maximum, cât mai aproape de mine. Nu vreau să mă aplec în față ca să vorbesc în timp ce membrii comitetului stau drepti în scaunele lor de piele cu spătare înalte, ca niște regi și regine pe tronuri. Dacă m-aș apleca în față lor, aș arăta slab, supus – ar fi un mesaj subliminal că sunt la mila lor.

Sunt singur, pe scaunul meu. Fără asistenți, fără avocați, fără notițe. Poporul american nu mă va vedea vorbind în șoaptă, discret, ca un avocat, cu mâna pe microfon, pe care să o îndepărtez doar ca să mărturisesc: „Nu-mi amintesc asta, domnule membru al Congresului“. Nu mă ascund, nu ar trebui să fiu aici și sunt sigur că nu vreau să fiu aici, dar iată-mă. Sunt doar eu. Președintele Statelor Unite, față în față cu o gloată de acuzatori.

În colțul camerei, triumviratul celor mai buni asistenți ai mei stă și supraveghează: șefa cancelariei, Carolyn Brock, Danny Akers, cel mai vechi prieten al meu și consilier la Casa Albă și Jenny Brickman, asistentă șefei cancelariei și consilier politic de rang înalt. Toți sunt stoici, cu fețele împietrite și îngrijorați. Niciunul dintre ei nu a vrut să fac asta. Concluzia lor unanimă a fost că fac cea mai mare greșală din mandatul meu de președinte.

Dar sunt aici. A venit vremea pentru asta. Vom vedea dacă au avut dreptate.

– Domnule președinte...

– Domnule președinte al Camerei Reprezentanților...

Practic, în acest context, probabil că ar trebui să-i spun doar „domnule președinte“, dar aș putea să-l numesc în multe feluri și, totuși, nu o fac.

Ar putea începe în mai multe feluri. Cu un discurs în care președintele Camerei Reprezentanților se felicită singur, dar sub forma unei întrebări. Sau cu niște întrebări introductive ușoare care sunt, de fapt, o capcană. Dar am văzut destule videoclipuri cu Lester Rhodes interogând martorii înainte să fie președinte al Camerei Reprezentanților, pe când era un membru mediocru al congresului în Comitetul de Supraveghere al Camerei Reprezentanților, ca să știu că are tendința de a începe în forță, de a ataca direct la jugulară, de a doborî martorul. Știe – de fapt, după 1988, când Michael Dukakis a greșit la prima întrebare a dezbaterii despre pedeapsa cu moartea, toată lumea știe că, dacă greșești la început, nimeni nu-și mai amintește altceva.

Oare președintele Camerei Reprezentanților va urma același plan de atac cu un președinte în funcție?

Bineînțeles că asta va face.

– Domnule președinte Duncan, începe el. De când ne ocupăm de protejarea teroriștilor?

– Nu facem așa ceva, spun eu atât de repede că aproape vorbesc peste el, pentru că nu poți da atenție unei asemenea întrebări. Și niciodată nu vom face așa ceva. Nu atât timp cât eu sunt președinte.

– Sunteți sigur de asta?

Chiar a spus așa ceva? Simt că-mi ia foc fața. Nu a trecut nici măcar un minut și el deja m-a călcat pe nervi.

– Domnule președinte al Camerei Reprezentanților. Dacă am spus asta, înseamnă că vorbesc serios. Haideți să clarificăm acest lucru de la început. Nu ne ocupăm de protejarea teroriștilor.

După ce îi amintesc asta, el tace o vreme.

– Ei bine, domnule președinte, poate că trebuie să analizăm niște probleme aici. Considerați Fiii Jihadului drept o organizație teroristă?

– Bineînțeles! Asistenții mei mi-au sugerat să nu pronunț „bineînțeles”; poate suna pompos și arogant dacă nu e pronunțat așa cum trebuie.

– Acel grup a fost sprijinit de Rusia, nu-i așa?

Dau din cap în semn de încuviințare.

– Da, Rusia a sprijinit Fiii Jihadului din când în când. Am condamnat sprijinul Rusiei pentru FJ și pentru alte asemenea organizații teroriste.

– Această organizație a comis atacuri teroriste pe trei continente diferite, nu-i așa?

– Da, acesta este un rezumat corect al activității lor.

– Sunt responsabili pentru moartea câtorva mii de oameni?

– Da!

– Inclusiv americani?

– Da!

– Dar pentru exploziile din hotelul Bellwood Arms din Bruxelles, care au ucis cincizeci și șapte de oameni, inclusiv o delegație a legislatorilor de stat din California? Și pentru infiltrarea în sistemul de control aerian al Republicii Georgia, în urma căreia au fost doborâte trei avioane, dintre care unul îl transporta pe ambasadorul georgian spre Statele Unite?

– Da, îi răspund. Ambele atacuri s-au întâmplat înainte ca eu să fiu președinte, dar da, Fiii Jihadului și-au asumat responsabilitatea pentru ambele incidente...

– Bine, atunci haideți să vorbim despre ce s-a întâmplat *de când* sunteți președinte. Nu-i așa că, în urmă cu doar câteva luni, acești teroriști

au fost responsabili de infiltrarea în sistemele informatice militare ale Israelului și de dezvăluirea publică a informațiilor secrete despre ofițerii operativi acoperiți și despre mișcările trupelor lor?

– Da! Și acest lucru e adevărat.

– Și mult mai aproape de casă, aici, în America de Nord, continuă el. Chiar săptămâna trecută. Vineri, 4 mai. Nu au comis ei alt atac terorist atunci când au accesat computerele care controlează sistemul de metrouri din Toronto și l-au închis, provocând o deraiere ce a ucis șaptesprezece persoane, a rănit alte câteva zeci și a lăsat mii de oameni blocați în întuneric timp de câteva ore?

Are dreptate că FJ au fost responsabili și pentru acel atac. Și numărul victimelor precizat de el e exact. Dar, pentru Fiii Jihadului, acela nu a fost un atac terorist.

Acela a fost un test de funcționare.

– Patru dintre oamenii care au murit în Toronto erau americani, nu-i așa?

– Așa este, îi răspund. Fiii Jihadului nu și-au asumat responsabilitatea pentru acel atac, dar noi credem că ei au fost responsabili.

El dă din cap și își verifică notițele.

– Domnule președinte, liderul Fiilor Jihadului e un bărbat pe nume Suliman Cindoruk, nu-i așa?

Iar începem.

– Da, Suliman Cindoruk este liderul FJ.

– E cel mai periculos și prolific terorist cibernetic din lume, nu-i așa?

– Aș spune că e.

– E un musulman născut în Turcia, nu-i așa?

– E născut în Turcia, dar nu e musulman, explic. Este un naționalist extremist laic care se opune influenței Occidentului în Europa Centrală și de Sud-Est. „Jihadul“ lui nu are nicio legătură cu religia.

– Asta e părerea dumneavoastră.

– Așa scrie pe fiecare evaluare a serviciilor de informații pe care am văzut-o vreodată. Și dumneavoastră le-ați citit, domnule președinte al Camerei Reprezentanților. Dacă doriți să țineți o tiradă islamofobă, continuați, dar asta nu va face țara noastră mai sigură.

Reușește să zâmbească crispat.

– Oricum, e cel mai căutat terorist din lume sau nu e?

– Vrem să-l prindem, îi spun. Vrem să prindem orice terorist care încearcă să facă rău țării noastre.

Tace. Se gândește dacă ar trebui să mă întrebe din nou: „*Sunteți sigur de asta?*” Dacă o va face, va trebui să mă stăpânesc din răputeri să nu răstorn masa și să nu îl iau de gât.

– Atunci, ca să fim clari, conchide el. Statele Unite vor să îl prindă pe Suliman Cindoruk.

– Nu există nicio nevoie să clarificăm asta, izbucnesc nervos. Niciodată nu a existat o confuzie în privința asta. Niciodată. Îl urmărim pe Suliman Cindoruk de un deceniu. Nu ne vom opri până când nu îl vom prinde. Acum este destul de clar pentru dumneavoastră?

– Ei, bine, domnule președinte, cu tot respectul...

– Nu, îl întrerup. Când începeți o întrebare cu expresia „cu tot respectul” înseamnă că urmează să spuneți ceva care nu demonstrează *niciun* fel de respect. Domnule președinte al Camerei Reprezentanților, puteți crede ce doriți, dar ar *trebui* să arătați respect – dacă nu pentru mine, atunci pentru toți ceilalți oameni care își dedică viețile pentru a împiedica terorismul și pentru siguranța țării noastre. Nu suntem perfecți și nu vom fi vreodată. Dar nu vom înceta niciodată să facem totul cât de bine putem.

Apoi îi fac un semn cu mâna, disprețuitor.

– Continuați și puneți-vă întrebarea!

Cu pulsul mărit, inspir și arunc o privire celor trei consilieri ai mei. Jenny, consiliera mea politică, clatină din cap; întotdeauna și-a dorit să fiu mai agresiv cu noul nostru președinte al Camerei Reprezentanților. Danny nu-mi arată nimic. Carolyn, șefa echilibrată a cancelariei mele, se apleacă înainte, cu coatele pe genunchi și cu mâinile poziționate în formă de triunghi pe sub bărbie. Dacă ar face parte dintr-un juriu olimpic, Jenny mi-ar da nota nouă pentru accesul de furie, dar Carolyn mi-ar da mai puțin de cinci.

– Domnule președinte, nu voi permite ca patriotismul meu să fie pus la îndoială, spune adversarul meu cu păr argintiu. Poporul american este foarte îngrijorat din cauza celor întâmplare săptămâna trecută în Algeria, și încă nu am ajuns să vorbim despre asta. Poporul american are tot dreptul să știe de partea cui sunteți.

– De partea cui sunt?

Tresar și mă înclin, aproape răsturnând baza microfonului de pe masă.

– Sunt de partea poporului american, de partea *aceea* sunt.

– Domnule preș...

– Sunt de partea oamenilor care lucrează zi și noapte ca să apere această țară. Cei care nu se gândesc la optică sau la direcția în care bat vânturile politice. Aceia care nu caută să fie onorați pentru succesele lor și nu se pot apăra atunci când sunt criticați. De partea lor sunt.

– Domnule președinte Duncan, îi susțin cu tărie pe aceia – bărbați, femei – care luptă în fiecare zi pentru a ne apăra națiunea, spune el. Dar discuția asta nu e despre ei. E despre *dumneavoastră*, domnule. Aici nu ne jucăm. Nu mă bucură deloc asta.

În alte împrejurări, aș râde. Lester Rhodes a așteptat audierea în Comitetul Special cu mai mult drag decât așteaptă un student să împlinească 21 de ani.

Totul e un spectacol. Rhodes, președintele Camerei Reprezentanților, a aranjat acest comitet în așa fel încât să existe doar un singur rezultat – o descoperire a unei abateri prezidențiale suficient de grave, astfel încât chestiunea să fie transferată la Comitetul Judiciar al Camerei Reprezentanților pentru procedurile de punere sub acuzare. Cei opt membri ai Congresului, care sunt de partea lui, se află în districte sigure ale Congresului, obținute prin falsuri electorale atât de ridicole, încât ar putea să-și dea jos pantalonii în mijlocul audierii și să înceapă să-și sugă degetele mari de la mâini, și nu numai că ar fi realeși peste doi ani, dar ar și conduce fără nicio opoziție.

Asistenții mei au dreptate. Nu contează dacă dovezile împotriva mea sunt puternice, slabe sau inexistente. Zarurile au fost aruncate.

– Puneți-vă întrebările! îl îndemn. Haideți să terminăm odată cu șarada asta.

Într-un colț al încăperii, Danny Akers se crispează, șoptindu-i ceva lui Carolyn, care îi răspunde dând din cap, menținându-și însă fața inexpressivă. Danny nu agreează nici comentariul meu despre *șaradă* și nici atacul meu la adresa acestor audieri. Mi-a spus de multe ori că tot ce am făcut arată „rău, foarte rău“ și oferă Congresului un motiv întemeiat pentru o anchetă.

Nu greșește. Doar că nu cunoaște toată povestea. Nu are autorizația de acces la documente clasificate ca să știe ce știu eu sau ce știe Carolyn. Dacă ar fi auzit, ar fi avut altă abordare. Ar fi aflat despre amenințarea la adresa țării noastre, o amenințare cu care nu ne-am mai confruntat niciodată.

O amenințare ce m-a determinat să fac lucruri pe care nu am crezut că le voi face vreodată.

– Domnule președinte, l-ați sunat pe Suliman Cindoruk sâmbătă, 29 aprilie, anul acesta? În urmă cu mai bine de o săptămână? L-ați contactat telefonic sau nu pe cel mai căutat terorist din lume?

– Domnule președinte al Camerei Reprezentanților... Așa cum am spus de multe ori până acum, și cum ar trebui să știți deja, nu tot ce facem ca să ne apărăm țara poate fi divulgat publicului. Poporul american înțelege că apărarea națiunii și organizarea afacerilor externe implică multe părți mobile, o mulțime de tranzacții complexe și că unele lucruri făcute sub administrația mea trebuie să rămână confidențiale. Nu pentru că vrem să păstrăm secrete, ci pentru că trebuie. Acesta este rostul privilegiului executiv.

Probabil că Rhodes ar contesta aplicabilitatea privilegiului executiv la documentele secrete. Dar Danny Akers, consilierul meu la Casa Albă, spune că vom câștiga această luptă, pentru că avem de-a face cu autoritatea mea constituțională în afaceri externe.

Oricum, simt un nod în stomac când pronunț aceste cuvinte. Dar Danny a spus că, dacă nu voi invoca privilegiul, aș putea pierde acest drept. Și, dacă l-aș pierde, ar trebui să răspund dacă am efectuat un apel telefonic, în urmă cu două duminici, către Suliman Cindoruk, cel mai căutat terorist de pe planetă.

Aceasta este o întrebare la care nu voi răspunde.

– Ei, bine, domnule președinte, nu cred că poporul american va fi mulțumit de acest răspuns.

„Ei, bine, domnule președinte al Camerei Reprezentanților, nu cred că poporul american te-ar considera un adevărat președinte, dar poporul american nici nu te-a ales, nu-i așa? Ai obținut optzeci de mii de voturi fără valoare în al treilea district al Congresului din Indiana. Eu am primit șaiszeci și patru de milioane de voturi. Dar amicii tăi din partid te-au făcut liderul lor deoarece ai strâns o grămadă de bani pentru ei și le-ai promis capul meu împăiat și montat pe un zid.“

Probabil că asta nu ar suna prea bine la televizor.

– Așadar, nu negați că l-ați sunat pe Suliman Cindoruk pe 29 aprilie, m-am exprimat corect?

– Deja v-am răspuns la întrebare.

– Nu, domnule președinte, nu mi-ați răspuns. Știați că ziarul francez *Le Monde* a publicat scurgeri de informații din înregistrări telefonice și declarații dintr-o sursă anonimă care indicau că l-ați sunat pe

Suliman Cindoruk și ați vorbit cu el, duminică, 29 aprilie, anul acesta? Știați despre acest lucru?

– Am citit articolul, îi răspund.

– Și? Îl negați?

– Vă dau același răspuns de mai devreme. Nu vreau să comentez. Nu intru în jocul de-a *am-făcut-acest-apel-sau-nu*. Nu confirm, nu neg și nici măcar nu discut acțiuni pe care le fac pentru siguranța țării noastre. Nu când mi se cere să le țin secret în interesul siguranței naționale.

– Ei, bine, domnule președinte, dacă unul dintre cele mai cunoscute ziare din Europa îl publică, atunci nu cred că mai e un secret.

– Răspunsul meu rămâne neschimbat.

Doamne, vorbesc ca un obraznic. Mai rău, vorbesc ca un avocat.

– *Le Monde* raportează că – ridică un ziar – președintele SUA, Jonathan Duncan, a aranjat și a participat la un apel telefonic cu Suliman Cindoruk, liderul Fiilor Jihadului și unul dintre cei mai căutați teroriști din lume, încercând să găsească un numitor comun între organizația teroristă și Occident. Negați acest fapt, domnule președinte?

Nu pot răspunde, iar el știe asta. Se joacă acum cu mine așa cum se joacă un pisoiaș cu un ghem de ață.

– V-am oferit deja răspunsul meu. Nu voi repeta.

– Casa Albă nu a comentat niciodată și în niciun fel raportul din *Le Monde*.

– Așa este.

– Dar Suliman Cindoruk a făcut-o, nu-i așa? A trimis un videoclip în care spune: „Președintele poate implora milă cât dorește. Americanii nu vor avea parte de milă de la mine“. Nu asta a spus?

– Ba da, asta a spus!

– Ca răspuns, Casa Albă a dat o declarație în care scrie: „Statele Unite nu vor răspunde tiradelor scandaloase ale unui terorist“.

– Așa e! Nu vom face asta.

– Domnule președinte, l-ați implorat să aibă milă de noi?

Practic, consilierul meu politic, Jenny Brickman, își smulge părul din cap. Nici ea nu are autorizație de acces la documente clasificate, așa că nu știe toată povestea, dar principala ei grijă e că vrea să fiu văzut la această audiere precum un luptător. „Dacă nu puteți riposta, mi-a zis ea, atunci nu mergeți. Veți fi doar piñata lor politică.“

Și are dreptate. Chiar acum e rândul lui Lester Rhodes să se lege la ochi și să mă lovească, sperând că astfel vor intra în posesia unor informații secrete sau greșeli politice făcute de mine.

– Negați, domnule președinte? Să ne-nțelegem: negați că l-ați implorat pe Suliman Cindoruk să-i fie mi...

– Statele Unite nu vor implora niciodată pe nimeni pentru nimic, îi spun.

– Bine, atunci negați afirmația lui Suliman Cindoruk conform căreia ați implorat...

– Statele Unite, repet eu, nu vor implora niciodată pe nimeni pentru nimic. E clar, domnule președinte al Camerei Reprezentanților? Doriți să repet lucrul ăsta continuu?

– Ei, bine, dacă nu l-ați implorat...

– Următoarea întrebare, vă rog.

– L-ați rugat frumos să nu ne atace?

– Următoarea întrebare, repet.

Tace o vreme, consultându-și notițele.

– Îmi expiră timpul, îmi spune. Mai am doar câteva întrebări.

Am terminat cu unul – aproape terminat –, dar mai am doisprezece anchetatori, toți pregătiți cu ironii și întrebări-*capcană*.

Președintele Camerei Reprezentanților e recunoscut la fel de mult pentru întrebările de încheiere ca și pentru cele de introducere. Oricum, știu deja ce va spune. Și el știe clar că nu voi putea răspunde.

– Domnule președinte, haideți să vorbim despre ce s-a întâmplat marți, 1 mai, în Algeria.

În urmă cu mai bine de o săptămână.

– Marți, 1 mai, continuă el, un grup de separatiști pro-Ucraina și anti-Rusia au atacat o fermă din nordul Algeriei, unde se credea că se ascundea Suliman Cindoruk. Și chiar acolo se ascundea. L-au localizat pe Suliman Cindoruk și au atacat acea fermă cu intenția de a-l ucide. Dar au fost împiedicați, domnule președinte, de o echipă de agenți ai Forțelor Speciale și ai CIA din Statele Unite. Iar Suliman Cindoruk a scăpat în acel timp.

Rămân complet nemișcat.

– Domnule președinte, dumneavoastră ați ordonat acel contraatac? mă întreabă el. Și, dacă da, de ce? De ce ar trimite un președinte american forțe armate din SUA pentru a salva viața unui terorist?

CAPITOLUL

2

– Președintele îl recunoaște pe reprezentantul din Ohio: domnul Kearns.

Mă ciupesc de nas, luptând cu oboseala ce se instalează. Am dormit doar câteva ore în ultima săptămână și gimnastica mentală pe care trebuie să o fac în timp ce mă apăr cu o mână legată la spate mă obosește. Dar, mai mult decât orice, sunt nervos. Am treabă. Nu am timp pentru asta.

Mă uit în stânga mea – în dreapta juriului. Mike Kearns este președintele Comitetului Judiciar al Camerei Reprezentanților și protejatul lui Lester Rhodes. Îi place să poarte papioane, ca să știm toți cât e de deștept. Am văzut bilețele cu mesaje de o profunzime intelectuală mai mare decât a lui.

Dar tipul știe cum să pună o întrebare. Înainte să intre în cercul politic, a fost ani întregi procuror federal. Printre capetele împăiate și montate pe peretele lui se numără doi directori de companii farmaceutice și un fost guvernator.

– Stoparea activității teroriștilor este o problemă serioasă de siguranță națională, domnule președinte. Sunteți de acord cu acest fapt?

– Absolut.

– Atunci, ați fi de acord și ca oricare cetățean american care ar perturba abilitatea noastră, de a stopa activitatea teroriștilor, să fie vinovat de trădare?

– Aș condamna acea acțiune, îi răspund.

– Ar fi un act de trădare?

– Asta ar trebui să decidă avocații și tribunalele.

Amândoi suntem avocați, dar m-am făcut înțeles.

– Dacă președintele ar împiedica stoparea activității teroriștilor, ar fi acest fapt un delict pentru care ar merita să fie pus sub acuzare?